

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyně JUDr. Ivony Šubrtové a JUDr. Martiny Küchlerové Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Statek Velká Chuchle – Horská farma Špindl, s.r.o.**, IČ: 096 49 395
se sídlem Antala Staška 1859/34, 140 00 Praha 4 – Krč
zastoupené JUDr. Petrem Šťovíčkem, advokátem
se sídlem Malostranské náměstí 5/28, 118 00 Praha 1 – Malá Strana

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2022, č. j. KUKHK-24539/UP/2022 (OS)

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu ve Vrchlabí (dále také jen „Stavební úřad“), ze dne 10. 6. 2022, č. j. MUVR/21563/2022/VONHA, kterým podle § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „správní řád“), rozhodl, že žalobkyně není účastníkem územního řízení vedeného Stavebním úřadem pod sp. zn. Výst.

7517/2021/Vo. Předmětem tohoto územního řízení je, stručně shrnuto, umístění stavebního záměru „Špindlerův Mlýn – Propojení areálů“ (dále také jen „Záměr“).

2. Krajský soud hned úvodem konstatuje, že nebude-li uvedeno jinak, nacházejí se nemovitosti, jimiž se bude v tomto rozsudku zabývat, xx. U takových nemovitostí proto soud nebude údaj o katastrálním území dále uvádět.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně tvrdila, že realizací Záměru může dojít k přímému zásahu do jejích vlastnických práv.
4. Jako první žalobní námitku uvedla, že je vlastníkem pozemků p. č. XA, XB a XC, vedených v kultuře trvalý travní porost (dále také jen „Pozemky“) a má za to, že tyto Pozemky jsou realizací Záměru přímo dotčeny. Odkázala na nálezh Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, v němž podle ní Ústavní soud upřednostnil široké pojetí pojmu soused, neboť nemá být zákonem pevně uzavřen okruh „těch osob, které se účastenství domáhají s odkazem na vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich. Jakkoli lze tomuto záměru rozumět, nelze z pohledu Ústavního soudu pominout, že uzavřená legální definice, absolutně vylučující možnost pojmut za účastníky řízení i vlastníky jiných sousedních pozemků než pozemků majících společnou hranici s pozemkem, který je předmětem řízení (tedy i vlastníky pozemků „za potokem“, „za cestou“, „za zjevně bagatelním co do výměry vklíněným pozemkem ve vlastnictví jiné osoby“), jejichž práva mohou být v řízeních dotčena, omezuje prostor pro správní uvážení správních orgánů tam, kde je zjevné, že i přes neexistenci společné hranice mohou být práva „nemezujícího“ souseda dotčena.“ Dále z téhož nálezu citovala, že si Ústavní soud „je vědom možných interpretačních problémů v tom směru „až kam“ – do jaké šíře či vzdálenosti – mohou tzv. sousední pozemky, pokud nebude platit podmínka společné hranice, sahat.“
5. S ohledem na rozsah Záměru byla žalobkyně přesvědčena, že je účastníkem řízení, zejména s přihlédnutím k povaze zamýšlených staveb a z nich plynoucích možných nežádoucích dopadů na Pozemky, včetně zásahu do jejích vlastnických práv k nim nad míru přiměřenou poměrům.
6. Dále soudu sdělila, že se v mezidobí stala vlastníkem dalších pozemků v xx a také tři pozemků xx. Nedovozuje tudíž své účastenství pouze z vlastnictví k výše uvedeným Pozemkům, nýbrž i z vlastnictví těchto nově nabytých pozemků.
7. V další námitce žalobkyně sdělila, že Pozemky se nacházejí přímo v současném skiareálu, ale ona přesto nebyla ze strany Stavebního úřadu ani investora, tj. společnosti MELIDA, a.s., kontaktována ve věci výstavby vlekového propojení v oblasti Hromovky ve Špindlerově Mlýně.
8. Namítala, že původní záměr a změna územního plánu zahrnovala rozšíření sjezdovky „Hromovka“, tudíž by se podmínky na Pozemcích změnily. Žalobkyně neví, zdali Pozemky budou více či méně zatíženy průjezdy lyžařů, v jakém rozsahu se změní jejich užívání v letních měsících, ani jak se změní hospodaření s vodou na Pozemcích. Není jasné, zda bude možné Pozemky dále užívat jako doposud.
9. Správní orgány se také podle žalobkyně nezabývaly její námitkou, že Záměr rovněž uvažoval o rozsáhlém odlesnění spojeném se zemními pracemi na pozemcích p. č. XD, XE a XF. Tyto pozemky jako ucelený soubor parcel lesa a lesních komunikací za

současného stavu leží bezprostředně nad Pozemky žalobkyně. Změna jejich vodního režimu či půdního krytu bezprostředně Pozemky ohrožuje vlivem nechráněného terénu sjezdové trati vedoucí po spádnicí. V té souvislosti zdůraznila, že na celém území Krkonošského národního parku (dále také jen „KRNAP“) je zakázáno měnit stávající vodní režim pozemků. Nebylo zohledněno, že změna vodního a půdního režimu může ohrozit stav Pozemků, včetně vlivu nechráněného terénu sjezdové trati vedoucí po spádnicí.

10. Žalobkyně dále namítala, že se správní orgány vůbec nezabývaly tím, že původní Záměr, posuzovaný v procesu vyhodnocování vlivů na životní prostředí (dále také jen „EIA“), obsahoval rozšíření sjezdové trati „Hromovka 1a“, a to v objektu „SO 21 Sjezdová trať Hromovka – rozšíření“, které územní plán umožňuje. Ten byl ale později upraven, o tento návrh zúžen a současně projednáváný Záměr zmíněné rozšíření neobsahoval. K upravenému Záměru v dokumentaci EIA a v předložené dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí bylo opatřeno kladné závazné stanovisko Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru životního prostředí ze dne 10. 1. 2022, zn.: KUKHK-346/ZP/2022, kde bylo v odůvodnění uvedeno, že ze záměru byl vypuštěn objekt „SO 21 Sjezdová trať Hromovka-rozšíření“. Stavebnímu úřadu bylo známo, že v rámci procesu schvalování zmíněného územního plánu Špindlerův Mlýn (změna č. 2) byla vznesena námitka vlastníka hotelu ALPINA a pozemků p. č. XG, XF a XH, které sousedí s Pozemky. Námitka se týkala jímání pitné vody zásobující hotel ALPINA a jeho možného narušení sjezdovými tratěmi. Této námitce ale bylo vyhověno a došlo k úpravě, tj. k zúžení sjezdovky na maximální šířku 30 m v koridoru šířky 45 m z důvodu omezení zásahů do lesa, zásahů do bučin a omezení rizik vyplývajících ze zásahu do vodního zdroje.
11. Následně žalobkyně uvedla, že na Pozemcích se nachází stávající sjezdová trať, která je součástí komplexu lyžařských areálů, jejichž přestavba je předmětem Záměru. Úpravou komplexu, zejména vybudováním nové části, zjevně dojde k úpravě poměru počtu lyžařů v zimním období, což je významné pro zajištění bezpečnosti a zdraví lyžařů pohybujících se po sjezdovce. V původním projektu bylo rozšíření sjezdových tratí uvedeno, nyní bylo vypuštěno. To může mít zásadní vliv na bezpečnost lyžařů pohybujících se po sjezdovce. Počet lyžařů na sjezdové trati může být kritický a může docházet k narušení bezpečnosti i zdraví lyžařů. Nelze vyloučit, že k újmě na bezpečnosti a zdraví dojde právě na Pozemcích.
12. K tomu také žalobkyně dodala dvě citace ze stran 31 a 33 dokumentace EIA, kde je uvedeno: *„Sjezdová trať Hromovka – rozšíření (SO21). Smyslem trasy je zmírnění rizik kolizí a úrazovosti na úzkém a strmém dojezdu ze sjezdovky Hromovka (mírnější alternativní trasa). Celková navržená rozloha ve var. 1 je 1,3258 ha v OP KRNAP.“* *„Cenou za redukci záměrem požadovaných záborů ve var. 2 je částečné snížení původně předpokládané celkové propustnosti sjezdovek (viz Příl. H.XII), způsobená především vypuštěním sjezdovky SO 21. Případná redukce dalších objektů by již znemožňovala propojení jednotlivých částí areálu, nebo by neúměrně zvyšovala hustotu lyžařů na jednotku plochy, což je spojeno nejen s nižším komfortem.“* Podle žalobkyně tak na úzkém a strmém dojezdu dojde ke kumulaci lyžařů, zejména v obdobích ukončení provozu vleků, kdy lyžaři budou směřovat do prostoru parkoviště. To vytvoří kritické situace a nebezpečí ohrožující zdraví a život.
13. V neposlední řadě pak podle žalobkyně bude mít změna režimu pohybujících se osob na sjezdové trati přímý dopad na stav Pozemků (možná eroze způsobená lyžařskou činností

v období suboptimálních podmínek, změna vodního režimu, ovlivnění flóry a fauny). Podotkla, že sjezdová trať není veřejným prostranstvím podle § 34 zákona č. 128/2000 Sb. o obcích, ve znění pozdějších předpisů, a nelze na pohyb na ní tedy nahlížet jako na pohyb na pozemcích sloužících obecnému užívání. Změna kapacity sjezdovek, byť vyvolaná rozsáhlou stavební činností na jiné části areálového komplexu, a imise touto změnou způsobené, se tedy přímo dotýkají práv vlastníka pozemků pod sjezdovou tratí.

14. Dalším žalobním bodem bylo poukázání na realizování Záměru mimo zastavěná území a zastavitelné plochy obce Špindlerův Mlýn. Umísťovaná stavba je podle žalobkyně v rozporu s využitím území podle platného územního plánu obce. Dále namítala, že v daném případě nebylo možné udělit výjimku ze zákazů zvláště chráněných území podle § 43 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), neboť závěr, že provedení předmětné stavby významně neovlivní zachování stavu předmětu ochrany na území KRNAP, není správný.
15. Následně namítla, že výjimky ze zákazů ve zvláště chráněných územích podle ustanovení § 16, § 16a odst. 1, § 16a odst. 2, § 17 odst. 2, § 26, § 29, § 34, § 35 odst. 2 a § 36 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny může orgán ochrany přírody povolit v případě, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo v zájmu ochrany přírody tehdy, pokud povolovaná činnost významně neovlivní zachování stavu předmětu ochrany zvláště chráněného území. Žalobkyně tudíž namítla, že žádná z těchto uvedených podmínek v ustanovení § 43 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny nebyla naplněna.
16. Podle žalobkyně nepostupovala správně ani Správa KRNAP, neboť věc neposoudila s přihlédnutím k povaze zamýšlených staveb a z nich plynoucích možných nežádoucích dopadů na zvláště chráněném území KRNAP. Těžké stavební stroje budou podle jejího názoru ohrožovat zvláště chráněné území KRNAP. Závěr o tom, že provedení předmětné stavby významně neovlivní zachování stavu předmětu ochrany na území KRNAP, je zjevně nesprávný a nemá ani oporu v projektové dokumentaci.
17. Za vadný považuje rovněž závěr Správy KRNAP, že plánovanou realizací Záměru nedojde k poškození přírodních stanovišť a biotopů druhů, k jejichž ochraně jsou Evropsky významná lokalita Krkonoše a Ptačí oblast Krkonoše určeny, ani že nedojde k vyrušování těchto druhů. Má naopak za to, že realizací Záměru může dojít k nevratnému poškození životního prostředí, včetně Evropsky významné lokality Krkonoše a Ptačí oblasti Krkonoše.
18. Zdůraznila, že v lokalitě stavby žijí vzácní živočichové a vyskytují se tam i vzácné rostliny, např. zvonek český, hořepník tolitovitý, prstnatec májový, prstnatec listnatý, mravenci rodu *Formica*, střevlík polní, čolek horský, ropucha obecná, zmije obecná, slepýš křehký, tetřívka obecná, netopýři apod.
19. Nabídla srovnání s postupem Správy KRNAP v roce 2021, kdy v Krkonoších kvůli ochraně tetřívka obecného a dalších chráněných živočichů platila uzávěra jedenácti turistických cest nebo jejich částí. Nebylo možné vstoupit ani na zimní, tyčemi označenou, cestu z Malého Šišáku k Luční boudě. V tomto ohledu nechápala, z jakých konkrétních důvodů postupovaly správní orgány přesně opačně a má za to, že lanovky a s nimi související pohyb lidí budou mít jednoznačně negativní vliv na celistvost vyhlášení Ptačí oblasti Krkonoše a Evropsky významnou lokalitu Krkonoše. Dále uvedla, že např.

tetřívce obecný je stavbou velice ohrožený, neboť pro něj veliké riziko představuje střet právě s lany lanovek a vleků. Důvod jeho ochrany je podle názoru žalobkyně zcela zásadní, ostatně i z tohoto důvodu existuje Ptačí oblast Krkonoše a není možné v této oblasti udělovat výjimky stavebním záměrům, které by ohrožovaly tyto silně ohrožené druhy. S ohledem na shora uvedené tak dle žalobkyně nebylo možné v projednávaném případě udělit výjimku dle ustanovení § 56 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny.

20. K plánovaným sjezdovým tratím žalobkyně uvedla, že nové sjezdovky jsou navrhovány z převážné většiny na lesních pozemcích, tj. na pozemcích určených k plnění funkcí lesa, na nichž se nachází lesní porosty. V té souvislosti uvedla, že na Pozemcích se žádné lesní porosty nenacházely, přesto investor rozhodnul, že nedojde k plánovanému rozšíření sjezdovek a naopak na jiných místech je plánováno na úkor lesních pozemků.
21. V souvislosti s výše uvedeným následně žalobkyně sdělila, že zákon č. 289/1995 Sb. o lesích a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zdůrazňuje povinnosti při projektování staveb a pořizování územně plánovací dokumentace dbát na zachování lesa, což se v projednávaném případě podle žalobkyně nestalo a nebyla ani splněna podmínka, že je nutné hledat taková řešení, která jsou z hlediska zachování lesa, ochrany životního prostředí a ostatních celospolečenských zájmů nejvhodnější. Záměr podle žalobkyně zasahuje značný rozsah lesních pozemků i lesních porostů, které jsou lesem zvláštního určení a jejichž účelem je plnit především specifické funkce lesa v KRNAP a jeho ochranném pásmu. Záměr přitom bude podle žalobkyně funkci lesa znemožňovat a nové plochy sjezdovek budou představovat cca 200 000 m² lesních pozemků. Realizací Záměru tudíž dojde k ohrožení ostatních lesních pozemků větrem a vodní erozí, tj. nutně dojde ke změnám ve vodním režimu pozemků ve Špindlerově Mlýně.
22. Dále žalobkyně konstatovala, že společnost MELIDA, a.s., není oprávněna pozemky p. č. XA, XB a XC, užívat, neboť nájemní smlouvu k těmto pozemkům uzavřela až dne 18. 9. 2017, tj. v rozporu s nařízeným předběžným opatřením Okresního soudu v Trutnově ze dne 20. 1. 2012, č. j. 6 C 8/2012-145, kterým bylo Pozemkovému fondu ČR – Státnímu pozemkovému úřadu zakázáno disponovat s pozemky v katastrálním území Špindlerův Mlýn – předmětem tohoto předběžného opatření byly mimo jiné pozemky p. č. XA, XB a XC. Toto předběžné opatření zaniklo až právní mocí usnesení o zastavení řízení dne 10. 5. 2019. Dále sdělila, že zejména z důvodu neplacení nájemného ze strany společností MELIDA, a.s. a SKIAREÁL Špindlerův Mlýn, a.s., odstoupila od nájemní smlouvy č. 4645N05/54 a pro jistotu tuto nájemní smlouvu rovněž vypověděla. Následně zdůraznila, že spol. MELIDA, a.s., nebyla oprávněna Pozemky užívat a rovněž písemně vyzvala tuto společnost i společnost SKIAREÁL Špindlerův Mlýn, a. s., aby předmětné pozemky nebyly z jejich strany užívány.
23. Dalším žalobním bodem bylo tvrzení žalobkyně, že stavebník musí k oznámení záměru přiložit souhlasy vlastníků sousedních pozemků, jejichž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním nemovitostem může být umístěním stavebního záměru přímo dotčeno. Tento souhlas musí být vyznačen na situačním výkresu projektové dokumentace. Žalobkyně uvedla, že je vlastníkem pozemků p. č. XA, XB, XC, XCH, XL, XM, XN, XO, XP, XR, XQ, XS, a pozemků xx, p. č. XI, XJ, a XK. Ze strany investora přesto nebyla oslovena k udělení souhlasu s realizací Záměru.

24. Podle žalobkyně totiž pro uskutečnění stavebního záměru vyžaduje právní řád dva tituly, veřejnoprávní podle stavebního zákona a soukromoprávní podle zákona č. 89/2012 Sb. občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. S přihlédnutím k § 1 odst. 1 občanského zákoníku jsou tyto dva tituly podle žalobkyně na sobě nezávislé, ačkoliv je k realizaci záměru třeba obou. Za veřejnoprávní tituly označila rozhodnutí a úkony vydané stavebními úřady podle stavebního zákona jako například územní rozhodnutí, územní souhlas apod. Za soukromoprávní tituly pak označila především věcná práva, zejména právo vlastnické, právo stavby, věcná břemena – služebnosti a za určitých okolností i závazková práva jako nájem, výpůjčku, závazky ze smluv o budoucí smlouvě nebo titul z nepojmenované smlouvy. K realizaci stavebního záměru musí mít stavebník potřebná práva ke konkrétnímu pozemku nebo stavbě, která by mu to v souladu se zákonem umožnila.
25. Právní úprava pak podle žalobkyně vychází z principu, že nositelé věcných práv, tj. vlastníci a oprávnění z práva stavby a služebnosti, jsou oprávnění v rozsahu těchto práv požadovaný záměr uskutečnit. Svědčí jim proto jak soukromoprávní titul k realizaci stavby, tak jsou oprávnění podat žádost o povolení rozhodnutí nebo jiný úkon stavebního úřadu. V některých ustanoveních stavebního zákona je požadavek na dokládání souhlasu vlastníka pozemku nebo stavby výslovně uveden, z jiných ustanovení vyplývá nepřímo. Výslovně pak má tento požadavek vyplývat z ustanovení § 86 odst. 2 písm. a), § 94 odst. 2 písm. a), § 94s odst. 2 písm. a), § 96 odst. 3 písm. a), § 105 odst. 2 písm. a), § 110 odst. 2 písm. a), § 94 c odst. 1 a § 96 odst. 2 stavebního zákona. K tomu žalobkyně uvedla, že žádný takový souhlas neudělila.
26. V dalším bodě žalobkyně poukázala na to, že s ohledem na rozsah plánovaných stavebních prací nelze splnit podmínku pro stavební činnost spočívající v zajištění minimální prašnosti během stavebních prací, dopravy a manipulace se stavbou (viz koordinované závazné stanovisko k územnímu rozhodnutí ze dne 16. 3. 2020). Žalobkyně se naopak domnívá, že dojde ve velké intenzitě k dotčení velkého množství nemovitostí v katastrálním území Špindlerův Mlýn, a to jak prachem, tak hlukem, vibracemi a zvýšenou intenzitou dopravy.
27. Záměr řeší zejména propojení dvou hlavních lyžařských lokalit ve Špindlerově Mlýně, propojení lokality severních svahů s centrem ve Svatém Petru a Hromovky a lokality jižních svahů Medvědína, Horní Mísečky a Labská. Projektová dokumentace se nicméně podle žalobkyně vůbec nezabývá vztahem silnice II/295, která je silnicí II. třídy spojující silnici II/293 se Špindlerovým Mlýnem, ačkoliv se této silnici přímo týká vedení lanové dráhy, která je vedena přímo nad silnicí II/295. Lanová dráha má navíc být umístěna v bezprostřední blízkosti silnice ve složitém terénu. To nebylo blíže zkoumáno a vycházelo se pouze ze stavby „Špindlerův Mlýn – lyžařský terminál P1“.
28. Dále také žalobkyně tvrdila, že hluková studie je příliš obecná a nezabývá se dost podrobně vlivem stavby na rezidenty a živočichy v bezprostředním okolí stavby. Hygienická stanice ve svém stanovisku ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. S-KHSHK 41090/2019/4, záměr sice odsouhlasila, ale zatížením občanů bydlících v nejbližších obydlích se dostatečně nezabývala. Žalobkyně tedy tvrdila, že uvedené závazné stanovisko je proto věcně nesprávné.
29. Žalobkyně také zmínila, že na území národních parků mimo zastavěná území obcí a zastavitelné plochy obcí je mimo jiné zakázáno umisťovat, povolovat nebo provádět

stavby, mimo staveb nevyžadujících územní rozhodnutí nebo územní souhlas a určených pro účely ochrany přírody, péče o zemědělské pozemky a lesy, turistiky, správy vodních toků, požární ochrany a záchranných prací, obrany státu, ochrany státních hranic nebo památkové ochrany.

30. Měla také za to, že touto plánovanou stavbou mohla být dotčena celá řada dalších veřejných zájmů chráněných zvláštními právními předpisy a tyto otázky měly být v územním řízení ve spolupráci s dotčenými orgány státní správy a zvláštními zákony řádně posouzeny, což se ale podle žalobkyně nestalo. Navíc považovala celou řadu zpracovaných závazných stanovisek za nesprávná a měla za to, že je namístě, aby mohla svoje námitky řádně uplatnit jakožto účastník územního řízení.
31. V následujícím žalobním bodě žalobkyně soudu sdělila, že se stala vlastníkem pozemků p. č. XCH, XL, XM, XN, XO, XP, XR, XQ, XS a dále pozemků xx, konkrétně p. č. XT, XJ, XK. V té souvislosti uvedla, že pozemek p. č. XU v xx, je přímo dotčen Záměrem. Tento pozemek přitom sousedí s pozemkem vlastněným žalobkyní, a to p. č. XK v xx.
32. V posledním žalobním bodě uvedla, že má za to, že s ohledem na rozsah plánovaných stavebních prací se rovněž změni zatížení dopravou. Dojde ve velké intenzitě k dotčení množství nemovitostí ve Špindlerově Mlýně a Labské a to zvýšenou intenzitou dopravy a koncentrací osob. Je proto nutné požadovat kvalifikovanější posouzení vlivu Záměru na životní prostředí.
33. Závěrem žalobkyně v podstatě zopakovala a zrekapitulovala, že není zohledněno, jak se změni hospodaření s vodou na Pozemcích. Jakákoliv změna vodního režimu či půdního krytu potom bezprostředně Pozemky ohrožuje. Na celém území KRNAP je přímo zakázáno měnit stávající vodní režim pozemků. Záměr podle žalobkyně zasahuje značný počet lesních pozemků a porostů, které jsou lesem zvláštního určení a jejich účelem je plnit především specifické funkce lesa v KRNAP a jeho ochranném pásmu. Realizace Záměru by plnění těchto funkcí lesa znemožňovala a došlo by k ohrožení ostatních pozemků větrem i vodní erozí. Realizací Záměru se rovněž podle žalobkyně změni zatížení města Špindlerův Mlýn, dojde k nárůstu dopravního zatížení a hluk se přenesse do míst, kde se doposud takový negativní dopad neprojevoval. Podle žalobkyně nelze dovodit, že by realizací Záměru došlo ke zlepšení životního prostředí nebo pohody bydlení obyvatel Špindlerova Mlýna. Konečně žalobkyně uvedla, že turisticky atraktivní Špindlerův Mlýn by byl zatížen ještě více a nutně by došlo k nevratnému snížení kvality přírody a kvality života obyvatel a vlastníků nemovitostí.
34. S ohledem na uvedenou argumentaci měla žalobkyně za to, že je napadeným rozhodnutím přímo dotčena na svých právech. Zdůraznila, že je tzv. opomenutým účastníkem řízení. S přihlédnutím ke shora uvedenému tak považovala rozhodnutí správních orgánů obou stupňů za nezákonná, a proto navrhla, aby zdejší soud tato rozhodnutí zrušil.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě, replika žalobkyně

35. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 7. 11. 2022 uvedl, že žalobkyně uvádí námitky a argumenty, které se z podstatné části kryjí s těmi, které uvedla již před správním orgánem prvního stupně a v odvolání. K těmto námitkám žalovaný odkázal na vypořádání se s nimi v předchozích rozhodnutích.
36. Následně uvedl, že námitky uvedené na stranách 6 a následujících se obsahově týkají veřejných zájmů na úseku ochrany přírody a krajiny, lesního zákona, zákona o posuzování vlivů záměru na životní prostředí, zákona o ochraně veřejného zdraví atd. Měl za to, že tyto námitky by žalobkyně nemohla uplatnit ani v případě, kdy by jí postavení účastníka řízení bylo přiznáno, a to z důvodu, že obsah těchto námitek je podle jeho názoru nad rámec, který zakotvuje ustanovení § 89 odst. 4 stavebního zákona.
37. Dodal, že ochrana zmíněných veřejných zájmů náleží v řízeních podle stavebního zákona dotčeným orgánům, respektive v tzv. navazujících řízeních mohou takové námitky vznášet i osoby, které jsou účastníkem řízení podle zvláštního zákona. Takovým účastníkem ale podle žalovaného žalobkyně nebyla a ani se takového postavení svou žádostí nedomáhala.
38. Závěrem shrnul, že námitky uvedené v žalobě nejsou podle něj opodstatněné a napadené rozhodnutí považuje za zákonné, na jeho obsahu trvá, a proto navrhnul, aby zdejší soud žalobu zamítnul.
39. Replika žalobkyně podaná v reakci na vyjádření žalovaného k žalobě v podstatě toliko zopakovala některé žalobní argumenty, na základě nichž se žalobkyně účastenství v předmětném územním řízení domáhá.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

40. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání, protože s takovým postupem žalovaný i žalobkyně souhlasili postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.
41. Předně předeseílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
42. Co se týče skutkového stavu věci, zdejší soud z obsahu správního spisu ověřil, že žádost žalobkyně o přiznání postavení účastníka řízení podle ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona byla Stavebnímu úřadu doručena dne 28. 4. 2022 (dále také jen „Žádost“).
43. V Žádosti žalobkyně zmínila, že Stavební úřad sdělil předchozímu vlastníkovu Pozemků k jeho žádosti, že pokud budou tyto pozemky Záměrem dotčeny, měl by se tuto skutečnost dozvědět přímo od investora, z čehož následně vyplyne jeho účastenství

v územním řízení. K řízení EIA Stavební úřad předchozímu vlastníkově zmíněných pozemků sdělil, že k němu žádné podklady nemá, a to s ohledem na to, že řízení vedl odbor životního prostředí a zemědělství/EIA, IPPC a technické ochrany životního prostředí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje.

44. K tomu krajský soud pouze ve stručnosti, protože to není pro posouzení věci relevantní, uvádí, že právní předchůdce žalobkyně učinil žalobkyní zmiňovanou žádost dne 18. 3. 2020. V té době ovšem ještě územní řízení ohledně Záměru u Stavebního úřadu neprobíhalo. Stavebník (MELIDA, a.s.) podal žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby a o vydání rozhodnutí o změně využití území, kterou bylo dané územní řízení ohledně Záměru zahájeno (dále také jen „Územní řízení“), až 10. 9. 2021.
45. V Žádosti dále žalobkyně uvedla, že své účastenství v Územním řízení dovozuje z potenciálního dotčení jejího vlastnického práva k Pozemkům, a to tedy výslovně k pozemkům p. č. XA, XB a XC. Realizací Záměru se podle ní podmínky na Pozemcích změní. Budou více vytiženy průjezdem lyžařů, změní se jejich užívání v letních měsících, změní se hospodaření s vodou. Taktéž zmínila odlesnění pozemků ležících bezprostředně nad Pozemky, změna vodního režimu či půdního krytu na těchto pozemcích podle ní ohrožuje rovněž Pozemky.
46. Dále také vyjádřila obavu, že bude docházet k prolínání osob užívajících jednotlivá přepravní zařízení, což bude mít za následek přijímání takových opatření, aby nedocházelo k překračování propustnosti jednotlivých sjezdových tratí, které leží na Pozemcích. Z toho je podle žalobkyně zřejmé, že nutně dojde k úpravě režimů a práv spojených s existující sjezdovou tratí „Hromovka“ nacházející se na Pozemcích.
47. Stavební úřad o Žádosti rozhodl dle § 28 odst. 1 správního řádu rozhodnutím ze dne 10. 6. 2022. A to tak, že žalobkyně není účastníkem řízení.
48. Dne 28. 6. 2022 bylo Stavebnímu úřadu doručeno odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí, žalovanému bylo odvolání spolu se správním spisem doručeno dne 7. 7. 2022. O odvolání bylo žalovaným rozhodnuto dne 22. 8. 2022.
49. Na tomto místě je zásadní dále zmínit, že žalobkyně se v době mezi podáním odvolání (28. 6. 2022) a rozhodnutím o něm (22. 8. 2022) stala (mimo jiných) vlastníkem jí zdůrazňovaného pozemku p. č. XK v xx, z vlastnictví k němuž rovněž začala dovozovat své účastenství v Územním řízení dle 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Rozhodnutí katastrálního úřadu bylo konkrétně vydáno dne 18. 8. 2022 s právními účinky vkladu ke dni 27. 7. 2022 (tato data týkající se katastru nemovitostí jsou Krajskému soudu známa z úřední činnosti, jelikož pod spisovou značkou 30A 7/2023 je u zdejšího soudu vedeno řízení o další žalobě žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2023, č. j. KUKHK-39331/UP/2022 (OS), kterým bylo zamítnuto její odvolání pro nepřípustnost dle § 92 správního řádu proti meritornímu rozhodnutí v Územním řízení, kterým byl předmětný Záměr umístěn). Z výše uvedeného se podává, že správní orgány neměly v době jejich rozhodování ve věci povědomost o tom, že žalobkyně je vlastníkem uvedeného pozemku. Správní orgán prvního stupně (Stavební úřad) rozhodoval v době, kdy žalobkyně vlastníkem nebyla, a žalovaný v době, kdy bylo její vlastnické právo zapsáno v katastru nemovitostí pouhých několik dnů. Ve správním spisu se potom nenachází žádný důkaz o tom, že by žalobkyně žalovanému coby odvolacímu orgánu tuto skutečnost v době před vydáním žalovaného rozhodnutí sdělila.

50. A nyní k právnímu posouzení věci zdejší soudem. Podle ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jsou účastníky územního řízení osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.
51. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 54/2011- 85, je pak *„přímým dotčením umístěvanou stavbou ve smyslu § 34 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 nutno rozumět takovou možnou změnu poměrů v lokalitě vyvolanou zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických či jiných relevantních práv těmi, kdo tato práva mají. Úvaha o tom, že určitý pozemek, příp. určitá stavba, je již natolik vzdálen od pozemků, na kterých má být stavba umístěna, že jeho přímé dotčení nepřipadá v úvahu, pak musí být podložena skutkovými zjištěními vycházejícími z analýzy vzájemné vzdálenosti uvedených pozemků, povahy umístěvané stavby, příp. pozemku či stavby potenciálně dotčených, a dalších relevantních okolností, na základě nichž lze usoudit, zda dotčení připadá v úvahu.“* Z dalšího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2014, č. j. 6 As 10/2013 – 58, se podává, že *„pojem „přímé dotčení vlastnického práva“ je v judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 54/2011 – 85 a ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008 – 111) konstantně vykládán jako změna poměrů v lokalitě vyvolaná zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických práv.“*
52. V projednávané kauze se tudíž jedná o posouzení, zda zamýšleným Záměrem může dojít k přímému dotčení vlastnických nebo jiných věcných práv k sousedním pozemkům nebo stavbám, jejichž vlastníkem je žalobkyně. S přihlédnutím ke shora uvedené judikatuře a popsanému skutkovému stavu věci je evidentní, že aby se jednalo o přímé dotčení vlastnických práv žalobkyně, musel by Záměr mít vliv na podstatu, obsah nebo výkon jejích vlastnických práv nebo jiných věcných práv k Pozemkům. K otázce dotčení vlastnických práv nebo jiných věcných práv žalobkyně k dalším pozemkům, které vlastní v k. ú. Špindlerův Mlýn a k. ú. Labská, zejména k pozemku p. č. XK v xx, se krajský soud vyjádří podrobněji níže. Již na tomto místě však ve stručnosti uvádí, že dotčení vlastnických či jiných práv k těmto pozemkům nebylo (protože nemohlo být) předmětem přezkoumávaných rozhodnutí, neboť jak plyne ze shora uvedeného, správní orgány neměly (nemohly mít) o vlastnictví žalobkyně k těmto v mezidobí nabytým pozemkům povědomost.
53. Poukazovala-li žalobkyně na nález Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, souhlasí zdejší soud se závěrem, že k postavení účastníka územního řízení není nutné být tzv. mezujícím sousedem. Stejně tak je ale na místě na druhou stranu poukázat na to, že účastníky územního řízení nejsou automaticky (bez dalšího) všichni „mezující sousedé“. Jak vyložil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 As 4/2011-166, *„dle této úpravy (§ 85 stavebního zákona), není mezující soused vždy účastníkem umístěvané stavby, zákon pro účastenství předpokládá vedle podmínky sousedského vztahu současně splnění předpokladu, aby byla navrhovanou stavbou přímo dotčena práva těchto sousedů k jejich pozemkům či stavbám. Je tedy zřejmé, že pokud chce být soused stavby, o které se vede územní řízení, účastníkem tohoto řízení, musí tvrdit a prokázat, že se tato stavba dotýká jeho práv a povinností.“*
54. I v posuzované věci tedy nelze vycházet z předpokladu, že pakliže existuje společná hranice mezi pozemkem dotčeným Záměrem a pozemkem žalobkyně, je tato bez dalšího účastníkem předmětného Územního řízení. Je třeba naplnit další podmínky pro přiznání

postavení účastníka řízení, zejména tu, že Záměr bude mít vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnického práva nebo jiného věcného práva žalobkyně. Není tudíž rozhodné, zda existuje mezi Záměrem dotčenými pozemky a Pozemky žalobkyně společná hranice, neboť taková hranice sama o sobě účastenství v řízení nezakládá. V tomto ohledu se krajský soud plně ztotožňuje s odůvodněním napadeného rozhodnutí, které se identickou námitkou zabývá na své straně 9.

55. Žalobkyně také v žalobě Stavebnímu úřadu vytkla, že přestože se Pozemky nacházejí přímo ve skiareálu, nebyla ze strany Stavebního úřadu ve věci realizace Záměru kontaktována. Krajskému soudu nezbyvá než dodat, že Stavební úřad posoudil věc tak, že Pozemky nejsou Záměrem v jeho aktualizované podobě přímo dotčeny, tudíž neměl důvod žalobkyni ohledně realizace Záměru kontaktovat. Fakt, že Stavební úřad již od počátku nepovažoval žalobkyni za účastníka řízení, vysvětluje, proč nebyla o realizaci Záměru informována. Bylo-li by tomu naopak, žalobkyně by se jako účastník řízení jistě zavčas o realizaci Záměru dozvěděla a celé řízení o jejím účastenství by bylo bezpředmětné.
56. Co se týče námítky ohledně původní podoby Záměru, dle které mělo dojít k rozšíření sjezdovky „Hromovka“, krajský soud si dovolí odkázat na strany 3 a 4 prvoinstančního rozhodnutí a strany 7 a 8 napadeného rozhodnutí, na nichž se správní orgány touto problematikou podrobně zabývaly. Jak bylo ve správních rozhodnutích uvedeno, zvažovaný plán rozšíření sjezdovky „Hromovka“ byl ze Záměru vypuštěn, jakékoliv negativní vlivy na Pozemky spojené s tímto původně uvažovaným rozšířením jsou tedy vyloučeny.
57. K tvrzenému rozsáhlému odlesňování pozemků nacházejících se nad Pozemky zdejší soud opět odkazuje na znění správních rozhodnutí. Žalovaný se touto námitkou, uplatněnou žalobkyní již v odvolání, zabýval na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Správní orgány žalobkyni vyložily, že potenciální odlesnění pozemků ležících nad Pozemky se v konkrétním případě přímo nedotýká jejich práv spojených s jejich vlastnictvím. Přímo na Pozemcích k odlesňování a zemním pracím nedojde. Nejblíže umístěná nová stavba se dle správních orgánů nachází ve vzdálenosti cca 260 m od Pozemků. Tyto závěry korespondují s obsahem správního spisu, v tomto ohledu se krajský soud taktéž ztotožnil se závěry správních orgánů.
58. Žalobkyně dále poukazovala na to, že v souvislosti s vykácením lesního porostu na pozemcích nacházejících se nad Pozemky, může v dané lokalitě dojít ke změnám ve vodním a půdním režimu, což dle jejího mínění může ohrozit stav Pozemků (např. erozí), které se nachází na spádnicí pod vytěženými lesními pozemky. I tím se správní orgány poměrně podrobně zabývaly, konkrétně na straně 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný citoval z dokumentace EIA, oddíl „Geologické a hydrogeologické posouzení místa výstavby či rozšiřování sjezdových tratí, návrh na odvodnění, vodní bilance, zpracovaná Geologickou kanceláří Prospekta v dubnu 2016“, v níž bylo uvedeno, že *„Výpočet kulminačního průtoku při maximální dešťové srážce provedený pro zájmové území vychází velmi podobný pro oba porovnávané stavy, tj. pro stav stávající a stav nově navrhovaný a jedná se o nárůst v desetinách a setinách procent. Tento minimální nárůst nemůže mít negativní vliv na odtokové poměry v území a ani nemůže způsobovat nadměrnou erozi půdy. Z hydrogeologického hlediska je navržený záměr možný. Na základě toho stavební úřad došel k závěru, že z tohoto hlediska nebudou práva k předmětným pozemkům dotčena ve větší míře, než jsou nyní...“* Krajský soud tudíž ve shodě se správními

orgány nesdílí obavy žalobkyně ze změny vodního režimu a v důsledku toho i půdního režimu (eroze) v daném místě, jelikož z odborného posouzení, jež bylo součástí dokumentace EIA, vyplývá, že k takové změně realizací Záměru nedojde. Obava žalobkyně z dotčení současného stavu Pozemků v jí namítaném smyslu tak není ničím konkrétním podložena.

59. Zvýšení počtu lyžařů na pozemcích žalobkyně je rovněž nutné posuzovat optikou ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Jinými slovy účastenství v řízení je možné zakládat pouze na možnosti přímého dotčení práv žalobkyně. Zvýšení počtu lyžařů, kteří budou projíždět přes Pozemky a s tím i podle ní zvýšené riziko vzniku kritických situací, které mohou mít za následek újmu na zdraví či majetku, nelze podle krajského soudu za přímé dotčení jejích práv ve smyslu shora citovaného zákonného ustanovení považovat, to zmínil i žalovaný na straně 9 napadeného rozhodnutí. To, že by k potenciálním škodám mohlo dojít na Pozemcích, nemůže mít za následek odpovědnost žalobkyně za takové případné škody, v tom je její argumentace lichá a nepodložená.
60. Lze dále shrnout, že na straně 6 a na zbývajících stranách žaloby pak žalobkyně vznesla námitky, pro něž je společné, že jimi nemířila k prokázání dotčení svého vlastnického nebo jiného věcného práva v souvislosti s vlastnictvím Pozemků.
61. Předně se jedná se o námitky, které se vážou k ohrožení fauny a flóry vyskytující se v místě, kde by měl být realizován Záměr. Těmito námitkami se pasuje do role, která jí nepřísluší, neboť námitky tohoto charakteru mohou v územním řízení uplatňovat podle ustanovení § 70 odst. 2 a 3 zákona o ochraně přírody a krajiny pouze spolky, jejichž hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny. Žalobkyně je nicméně kapitálovou obchodní společností, postavení takové osoby jí nenáleží (ostatně žalobkyně to ani netvrdí), proto se na ní uvedené zákonné ustanovení nevztahuje. Taktéž z ustanovení § 89 odst. 4 stavebního zákona vyplývá, že takové námitky by žalobkyně nemohla uplatňovat ani v postavení, kterého se domáhá. Zmíněné ustanovení totiž explicitně říká, že osoba v postavení účastníka dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru toliko v rozsahu, jakým může být přímo dotčeno její právo.
62. Uvedené se rovněž uplatní na další námitky žalobkyně, týkající se dle jejího tvrzení nesprávného postupu Správy KRNP, poškození přírodních stanovišť a biotopů, ohrožení tetřívka obecného a dalších druhů jak živočichů, tak rostlin, zásahu do lesů a lesních porostů a hlukové studie. V obecné rovině rovněž namítala nesprávnost závazných podkladových stanovisek orgánů státní správy hájících jednotlivé veřejné zájmy. Žalobkyně se v těchto námitkách staví do role ochránce nejenom chráněných rostlinných a živočišných druhů, ale také do role ochránce funkcí lesa, ochránce územního plánování, či ochránce rezidentů a obyvatel Špindlerova Mlýny (otázka dodržení hygienických norem ohledně prašnosti, hluku, vibrací a zvýšené intenzity dopravy). Žádná z těchto námitok se však nevztahuje k Pozemkům, které jsou, jak krajský soud připomíná, vedeny v kultuře trvalý travní porost. Zdejšímu soudu nezbyvá než shrnout, že námitky tohoto charakteru jsou nedůvodné, nikterak se totiž netýkají přímého dotčení práv žalobkyně plynoucích z vlastnictví Pozemků, účastenství žalobkyně v Územním řízení tedy neodůvodňují.
63. Žalobkyně dále namítala, že stavebník, tj. společnost MELIDA, a.s., není oprávněn

pozemky p. č. XA, XB a XC užívat. Správní soudnictví nicméně slouží k ochraně veřejných subjektivních práv žalobkyně, právní vztah založený nájemní smlouvou (byť vypovězenou), mezi žalobkyní a společností MELIDA, a.s., je naproti tomu právním vztahem ryze soukromoprávním, tudíž ochranu právům vycházejícím z takových vztahů poskytují obecné soudy, nikoli soudy správní. Ani existence případného sporu mezi žalobkyní a nájemcem Pozemků její účastenství v územním řízení s ohledem na § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona není schopna založit.

64. Otázkou soukromého práva se poté zabývala sama žalobkyně, neboť v žalobě uvedla, že pro uskutečnění stavby je mimo jiné nutné získat i soukromoprávní titul v podobě souhlasu vlastníka s realizací Záměru. Sama žalobkyně vyjmenovala ustanovení stavebního zákona, jež vyžadují souhlas vlastníka podle ustanovení § 184a odst. 1 stavebního zákona. Tento souhlas se však týká vlastníků pozemků a staveb, na nichž má k uskutečnění záměru dojít, v takovém postavení ale žalobkyně není, projednávaný Záměr se na jejích pozemcích nenachází, není na ně umísťován, její pozemky jsou v pouhém sousedském vztahu k pozemkům dotčeným Záměrem.
65. Pokud snad mířila žalobkyně na souhlas uvedený například v ustanovení § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona, soud připomíná, že v projednávaném případě se jedná o územní řízení podle ustanovení § 84 a následujících stavebního zákona. Vydání územního rozhodnutí v Územním řízení tak není podmíněno souhlasem vlastníků a jiných oprávněných osob k sousedním stavbám, jejichž právo může být Záměrem dotčeno. V posuzované věci se nejedná o řízení o udělení územního souhlasu podle ustanovení § 96 stavebního zákona, k němuž je zapotřebí získat právě i souhlasy vlastníků a jiných oprávněných osob k sousedním stavbám, jejichž právo může být záměrem dotčeno.
66. Konečně se krajský soud vyjádří k námitce žalobkyně, že své účastenství v Územním řízení dovozuje taktéž z vlastnictví pozemku p. č. XK v xx, který sdílí hranici s pozemkem p. č. XU v xx, na němž je Záměr umístěn. Jak již krajský soud uvedl výše, správní orgány v posuzované věci rozhodovaly o účastenství žalobkyně v Územním řízení za situace, kdy žalobkyně buď vlastníkem zmíněného pozemku nebyla (Stavební úřad), nebo jím byla jen po velice krátkou dobu (žalovaný). Jak však již uvedl krajský soud shora, ani žalovaný v době vydání žalobou napadeného odvolacího rozhodnutí neměl a nemohl mít informace o tom, že žalobkyně odvozuje své účastenství v Územním řízení i z jiné skutečnosti, než bylo vlastnictví k Pozemkům. Žalobkyně o této skutečnosti nic neuvedla v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí o účastenství, ani žalovaného coby odvolací orgán o této skutečnosti neinformovala poté, co byl katastrálním úřadem schválen návrh na vklad vlastnického práva k tomuto pozemku. Správním orgánům tak nelze vytýkat, že k vlastnictví žalobkyně k pozemku p. č. XK v xx nepřihlédly.
67. S tvrzením, že se účasti v předmětném Územním řízení domáhá také z titulu vlastnictví k dalším pozemkům v xx a xx, zejména z titulu vlastnictví zmíněného pozemku p. č. XK v xx, přišla žalobkyně až v žalobě proti žalovanému rozhodnutí. Krajský soud ale připomíná, že na základě ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. při rozhodování o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
68. Krajský soud k tomu dodává, že z obsahu rozhodnutí napadeného žalobou vedenou u

zdejšího soudu pod spisovou značkou 30A 7/2023 naznal, že v této věci již žalovaný coby odvolací orgán povědomost o nabytí vlastnictví žalobkyně k dalším pozemkům (včetně pozemku p. č. XK v xx) měl. V rámci svého rozhodnutí, kterým dle § 92 správního řádu zamítl odvolání žalobkyně proti územnímu rozhodnutí o umístění Záměru pro nepřípustnost, se pak s touto skutečností zabýval s výsledkem, že ani ta neodůvodňuje, aby se žalobkyní bylo jednáno jako s účastníkem daného Územního řízení. Přezkoumání zákonnosti a správnosti tohoto závěru však není předmětem tohoto soudního řízení, ale právě soudního řízení vedeného pod sp. zn. 30 A 7/2023.

69. Krajský soud tedy uzavírá, že správní orgány obou stupňů (neboť na obě jejich rozhodnutí je nutno nahlížet jako na jeden celek) dostatečným způsobem a v úplnosti zjistily skutkový stav věci a na jeho základě dospěly i ke správným a zákonným právním závěrům. Ani správní řízení předcházející vydání těchto rozhodnutí, ani rozhodnutí samotná, tak vadou nezákonnosti nezatížily.
70. Protože krajský soud žádné ze žalobních námitek nepřisvědčil, neshledal žalobu důvodnou a nezbylo mu, než ji zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

71. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud z obsahu soudního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec výkonu běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 25. ledna 2023

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu